

4. Gordon M. Parliamentary Sovereignty in the UK Constitution: Process, Politics and Democracy / Michael Gordon. – Oxford : Hart Publishing, 2015. – 378 p.

5. Jacobs F. G. The Sovereignty of Law: The European Way / F. G. Jacobs. – Cambridge : Cambridge University Press, 1964. – 354 p.

Конджарія Д.Т.

студент,

Науковий керівник: Журавльова Г.С.

доктор юридичних наук, професор,

Запорізький національний університет

ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЯ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ ТА МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ

В Україні закладені конституційні засади місцевого самоврядування, ратифікована Європейська хартія місцевого самоврядування, прийнято низку базових нормативно-правових актів, які створюють правові та фінансові основи його діяльності. В Україні реалізується реформа, яка поєднує реформування місцевого самоврядування, адміністративно-територіального устрою, державного управління у сфері державної регіональної політики. Під децентралізацією влади розуміють передання функцій і повноважень щодо управління суспільними справами від центральних до територіальних органів державної влади та органів місцевого самоврядування. В Україні як унітарній державі таке передання відбувається до органів місцевого самоврядування, організація та функціонування якого мають відповідати вимогам Європейської хартії про місцеве самоврядування, до якої Україна приєдналася 1997 року. Реформування державного управління обумовило активізацію сил широкого кола як вітчизняних, так і зарубіжних дослідників у напрямі дослідження проблем визначення курсу розвитку держави, побудову децентралізованого державного управління. Цій проблематиці присвячені роботи багатьох українських учених, серед яких Г.В. Атаманчук, І.П. Бутко, В.М. Вакуленко, І.А. Грицяк, С.Д. Дубенко, В.В. Копейчиков, Л.Т. Кривенко, Н.М. Мельтюхова, Н.М. Мироненко, Ю.В. Наврузов, П.І. Надолішній, Н.Р. Нижник, В.А. Скуратівський та В.В. Цветков [1, 2].

Враховуючи підписану політичну та економічну частини Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, а в подальшому ратифіковану 16 вересня 2014 року ми маємо особливе значення приділяти європейському розумінню та брати до уваги вже протестовані європейськими унітарними системами механізми децентралізації. У зв'язку з цим варто приділити увагу інтерпретації децентралізації західними фахівцями, які в її сутність і зміст вкладають два основних аспекти. По-перше, децентралізація передбачає розмежування відповідальності між центральним, регіональним і муніципальним управлінням. По-друге, децентралізація є внеском у ключові елементи ефективного управління, а також у розширення можливостей участі

людей в економічних, соціальних і політичних рішеннях. Так, під «децентралізацією» розуміється процес розширення і зміцнення прав та повноважень адміністративно-територіальних одиниць або нижчих органів і організацій при одночасному звуженні прав і повноважень відповідного центру з метою оптимізації та підвищення ефективності управління суспільно важливими справами, найповнішої реалізації регіональних і місцевих інтересів [2, 73].

Децентралізації в Україні успішно стартувала, але повноцінне завершення реформи потребує усунення наявних прогалин і невизначеностей у Конституції України, яка:

- в частині визначення територіальної основи органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування є не досконалою, а правові конструкції, що застосовуються – суперечливими;
- не містить необхідних та достатніх правових норм для утворення чіткої ієрархічної системи адміністративно-територіального устрою;
- не дає змоги створити систему місцевого самоврядування по всій території держави з чіткими та забезпеченими ресурсами повноваженнями органів місцевого самоврядування;
- містить лінії конфліктності у системі влади та рівні регіонів, районів та територіальних громад.

Для вирішення цього комплексу завдань перед законодавцем постає низка проблем, розв'язання яких шляхом нормативної регламентації та регулювання сприятиме належним змінам та досягненню позитивного результату [3, 15].

Реформа місцевого самоврядування, як одна із основних реформ, бачаться у формі децентралізації, що означає передачу значної частини повноважень з центру до громад. Таким чином, коли проголошується децентралізація як конституційна модель, поділяється не сама влада, а функціонально-структурний механізм її здійснення. Поділ влади означає відокремлення від державної влади територіальних громад, їх представницьких і виконавчо-розпорядчих суб'єктів. Поділ влади, як принцип, дозволяє на підставі конституційного регулювання створювати новий організаційно-правовий устрій держави, розподілити систему і підсилити владо спроможність суб'єктів, наділивши їх відповідною компетенцією [4, 37].

Список використаних джерел:

1. Шляхтун П. П./ Децентралізація по-українськи в контексті європейського досвіду місцевого самоврядування / П. Шляхтун, В. Колюх // Віче. – 2015. – № 18. – С. 27–31.
2. Приходько Х. В. / Децентралізація публічної влади та місцеве самоврядування: концептуально-правові питання / Х. В. Приходько // Часопис Київського університету права. – 2014. – № 4. – С. 71–75.
3. Баймуратов М. О. / Децентралізація та компетенція місцевого самоврядування в Україні / М. Баймуратов // Віче. – 2015. – № 12. – С. 14–17.
4. Селіванов А. О. / Мета децентралізації – повна і виключна компетенція місцевого самоврядування / А. О. Селіванов // Публічне право. – 2015. – № 3. – С. 34–39.